

Húsvét 2023

a Mindenki Temploma hírlevele

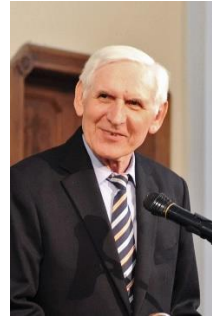

Kedves Testvéreink és Olvasóink!

***Ismét ünnepre készülünk,
öltöztessük hát szívünket az Úrtól
kapott fehér ruhákba!***

***Hírlevelünk elején lelkipásztorunk
virágvasárnapi üzenetét, majd
kedves Testvérünk versét
olvashatjuk.***

***Majd húsvéti gondolatok,
személyes bizonyágtételek
következnek, végül egy levél, amely
mindnyájunk szívét nagy örömmel
tölti el.***

Bereczki Sándor

Jézus, a Király

*„Ímhol jön a királyod, alázatosan és
szamáron ülve.” (Máté 21,5)*

A virágvasárnap Jézus Jeruzsálemben való bevonulásának napja.

Ami először szembetűnik, hogy Jézus, mint király jelenik meg itt. Erre a királyra összpontosul a teljes figyelem. Jézust a földön élete kezdetén és végén mondták királynak, soha máskor. Élete kezdetén, amikor megjelentek a keleti bölcsek és azt mondták: „Hol van a zsidók királya?”, és ekkor nagy megdöbbenésükre egy istállóban találták meg Őt. Egy nagy nép követői nevezték őt királynak. Élete végén pedig akkor hangzott el, hogy: „Jön a király”, amikor virágvasárnapon tódultak az emberek és így kiáltottak.

Ez egy csodálatos nap volt. Pálmaágakat vágta le, és ezeket hintették az útra, ahol vonult. Királyoknak illett ilyen tisztességet tenni. A tömeg Jézus királyi mivoltát hangsúlyozva hömpölygött előtte. Tehát földi életének első és utolsó napjaiban nevezték Jézust királynak.

Önmagát mindössze egyszer mondta királynak, amikor megalázott módon odaállították Pilátus elé. Akkor Ő mondta ki: „KIRÁLY VAGYOK”. Ez a gondolat végigkísérte innentől a keresztre feszítésig, hogy „csakugyan király vagy te”? Így mondja az írás, hogy „Csakugyan? Király vagy te?” Megfeszítették, eltemették, hát király-e csakugyan? És Jézus válaszolt, valóban, én király vagyok, mert feltámadtam a halálból az életre.

Jézust királlyá akarták tenni az emberek. János evangélista leírja, hogy amikor megvendégelte a tömeget, rárohantak fellelkesedve, fel akarták emelni Őt, és vinni a vállukon, mint egy királyt, de Jézus ezt határozottan elutasította, mert politikai értelemben, ebben a világban nem kívánta a hatalmát kinyilvánítani.

A másik gondolat: Jézus figyelemre méltó életének a három évére fókuszáltak az evangélisták, mert ez az időszak volt a legjelentősebb. Ez alatt a három év alatt Jézust egyszer sem ünnepelték. Nem voltak óriási nagy rendezvények, és ünnepek, nem volt Jézus körül felhajtás. De az a csodálatos, hogy most, itt elfogadja az ünneplést, mégpedig azért nem tiltakozik ellene, mert eljött az Ő órája, amikor be kellett teljesülnie a próféciónak, amit Zakariás mondott, hogy: „Ímhol jó a te királyod...” Ez tehát az ünneplés alkalma volt.

Jézus mindig figyelt azokra a rendkívüli órákra és alkalmakra, amik kijelentettek a próféták által, és beteljesítette azokat.

A harmadik dolog, amit megfigyelhetünk, hogy a Jeruzsálembé való bevonulás napján, miközben kiáltozták, hogy Ő király, és zajongva ünnepelték, az ellenség nem tett semmit!

Nagyon meglepő, hogy nem álltak elő a római katonák fegyveres erővel mondván, hogy „Mit csináltok, veszélyeztetitek a mi hatalmunkat? Mi ez? Netán lázadás tört ki? Hogy merészeltek a császár tisztelete mellett ilyen felvonulásokat rendezni?” Az ellenség, a római hadsereg csendben volt. Senki nem szólt a nagy ünneplés ellen egy szót sem. Meglepő továbbá, hogy a főpapok és fegyveres szolgálói, akik később Jézust üldözik és elfogják, azok is

mélyen hallgatnak. Nem áll elő az ellenség, hogy most azonnal leállítjuk ezt az ünneplést, megkötözzük Jézust, és börtönbe visszük. Az ellenség néma, eltűnik, hagyja, hogy királynak kiáltsák ki Őt. És ugyanúgy ez történik, amikor Jézus a templomban megjelenik és szembefordul az árusokkal és az ottani főpapokkal. Senki sem tanúsít ellenállást. Nem rohannak rá a katonák, hogy mi jogon borogatód fel az árusok állványait. Csend van. Ő a helyzet ura. Nem azért, mintha az ellenség megváltozott volna. Nem, hanem – és ez itt a lényeg – Isten nem engedte meg, hogy a káosz, a botrány, a verekedés odáig fajuljon, hogy Őt megfogják. Az Atyaisten tartotta kézben a helyzetet ezekben a pillanatokban is, mert Isten akarata volt ez az ünneplés, mivel Zakariás által kijelentette, hogy eljön egy nap, amikor ünnepelni fogják a Messiást és Istennek ennek beteljesítésére gondja volt.

A király ünnepel. A három szolgálatban eltöltött év tele volt üldözésekkel, de most csend van.

Mint amikor a galileai tenger vihara elnémul és elhal, kisimulnak a hullámok, a természet meghódol az Úr szavára. Csend van, mert a király ünnepel. A 2. Zsoltárban van így megírva: *„Szolgáljátok az Urat félelemmel, és örüljétek reszketéssel. Csókoljátok a Fiút (a királyt)...”* (Zsoltár 2,11-12)

És azután eljön a sötétség órája, amikor az ellenség rárohan, amikor fenyegetőzik, amikor megkötözik Jézust, amikor megostorozzák Őt, és keresztfára feszítik. De ez a megváltás pillanata és ez a győzelem a gonosz fölött.

Ez az ünneplés nem más, mint egy jövőbeli esemény jelenbe hozott képe. Azt ábrázolja, hogy Jézus a megígért Messiás, aki elment a mennybe, de visszajön. Ez az előrevetített kép, ami itt megelevenedik az úton Jeruzsálem felé, nyilvánvalóvá tette, hogy eljön a pillanat, amikor minden térd meghajol Jézus Krisztus nevére, és minden nyelv vallja, hogy „Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére”. És megvalósul a földön, a föld alatt, és a mennyben az igazság, amikor minden térd meghajol, és nem tud senki mást mondani, hanem csak azt, hogy Ő az Úr, Ő a Megváltó, Ő a Megmentő, Ő szeretett engem és Ő mentett meg a halálból az életre.

„Ímhol jön a királyod, alázatosan számárháton ülve.” Fogadd el a békéjét, és a szeretetét!

Ámen.

Takács Károlyné:
Virágvasárnap

„Hozsánna a Dávid fiának
Áldott, aki jó az Úr nevében
Hozsánna a magasságban”
Harsogott a tömeg, ruháikat az útra
teregetve,
Zöld pálmalevéllal a kezükben.

Az Isten ígérete beteljesedett.
Messiás, a Megváltó
Itt van, megérkezett,
Csodás nap volt ez.

Örömtől mámorosan
Lassan pihenni tért a nap
Jeruzsálem szürke köntöst ölt
magára,
Ez volt első Virágvasárnapja.

Visszaszáll a gondolatom
A tömeg alján bukdácsolok,
Hallgatom a dicséretet,

Adni kéne nekem is valamit,
Itt a Messiást, a Királyt dicsőítik.

Semmim, semmim sincs!
Szakadt-szennyes életem
Az útra teregetem
Csak ennyi maradt nekem
Tovább nem kesergék.

Áldott, áldott, aki jó az Úr nevében
Most már én is kiáltok fölfelé

Reményeim zöld leveleiből
Oltárt készítek
Ifjúságom virágszirmaiból
Jó illatú áldozatot teszek.

Öröm olajával öntözöm azt,
Illata hozzád felért,
Tudom
Ez volt az én Virágvasárnapom.

Góttl Egonné

Egyiptom tíz csapása – Húsvéti gondolatok

Egyiptomban ugyanaz a fáraó uralkodott mind a tíz csapás ideje alatt, sőt a kivonulás is az ő uralkodása idején történt, mégsem hitt Istenben. A rabszolgasorba kényszerített izraeliták kiáltása viszont felhallatszott az Úrhoz, Aki szabadítót küldött nekik Mózes személyében. El lehet azon gondolkodni, hogy Isten – amikor kitűzött céljához utat készít – milyen eszközökkel „dolgozik”.

Mózes – mint tudjuk – Egyiptomban született, és mivel a fáraó lánya fogadta örökbe, megismerkedhetett mindazzal, amit az akkori Egyiptomban tudtak a világról. Csak önmagáról tudott még keveset! Főleg pedig arról, hogy mekkora hatalma van az Úrnak, és hogy mi is az ő elhívása. Fogalma sem volt róla.

Igaz, hogy létszámban nagyon megnövekedett Izrael, de nyilvánvaló, hogy idegen és „kisebbség” maradt, akikkel pont úgy bánt a fáraó, ahogy az ma is történik a bevándorlókkal, kisebbségekkel, akik a modern rabszolgák: az anyaország velük végezteti a

„piszkos” munkát, ők az olcsó munkaerő, akiket ki lehet használni. Általában, aki kiszolgáltatott, előbb-utóbb rájön erre és cselekszik. Minden elnyomó hatalom egyszer összeomlik.

Mózes egy olyan országból menekült el 40 évesen, ahol a népe szenvedett, de egyelőre semmit sem tett ez ellen. Valószínűleg ő sem arra a pusztára vágyott és nem ahhoz volt szokva, ami várta, de úgy látszik, elfogadta, belenyugodott, hogy ott fog megöregedni, leélni az életét és meghalni. Pedig a rosszba, a nyomorúságba nem lenne szabad senkinek sem beletörődni! Isten hatalmas terve más volt. Ő egy népet akart felkészíteni, akinek majd törvényt ad – az is milyen „nehezen” ment –, és Mózesből olyan vezetőt csinál, aki majd mindent aszerint fog cselekedni, ahogy azt az Úr neki kijelenti.

Mózes biztosan sokszor visszagondolt nyája legeltetése közben a fáraó udvarában töltött időkre, ahol a gazdagok életét

élhette, de a népére is, amely egyre nagyobb nyomorúságba süllyedt. Sokféle érzés kavarghatott a lelkében, és fájdalom is saját rokonságának sorsa miatt, akiktől messze szakadt. Ugyanakkor, ha nem esett volna gyilkosságba, és nem kellett volna neki negyven évig a pusztában pásztorkodni, sosem

szelídült volna azzá, akit aztán Isten használni kezdetett, mint szabadítót.

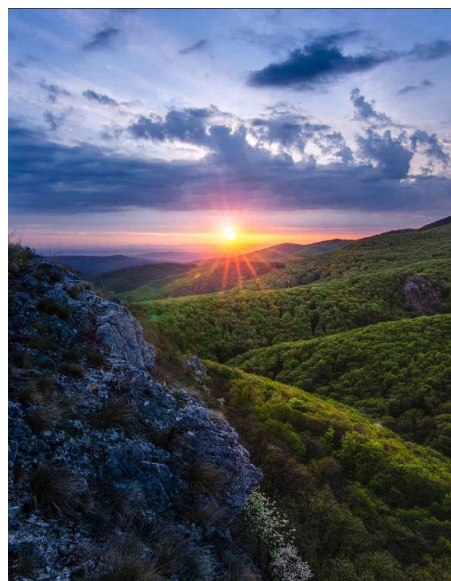
Bizony igaz, hogy az ember számára szinte kifürkészhetetlenek Isten útjai. Mit miért „enged meg”, és mit miért akadályoz meg? Isten nem akarja, hogy a bűnös ember meghaljon, hanem, hogy éljen. Szenvedésben, nyomorúságban lehetetlen kiteljesedni, azzá lenni, akivé az Úr teremtett, ezért sohasem megoldás a beletörődés abba, hogy „megkötözöttségben”, különféle szenvedélyek rabságában, egyeduralkodók kényének-kedvének kiszolgáltatva, bűnökben élje le egy ember is az életét. Hogyan akarhatná ezt a szeretet Istene?

El is küldte Fiát, Jézus Krisztust, hogy meghaljon – mint Egyiptomban a szabadulás éjszakáján a páskabarány, melynek vére az ajtófélfára kenve megvédte az öldöklő angyaltól az ott lakó zsidókat – és feltámadjon, megszabadítva az emberiséget a halál átkától, amit az első emberpár vett magára, amikor hitt a hazugságnak, és a bűnt választotta a szentség helyett.

Isten célját, hogy a Jézusban való hit által újjáteremtse, és újra visszavezesse a paradicsomi állapotokhoz az embert, aki ott Istennel járt, a megtérés útján tölthetjük be. Istenünk, az Úr senkit nem kényszerít arra, hogy a szeretet szabadságában éljen Vele most és majd a másvilágon örökké! Az ember

dönthet, és választhatja az örök gyötrelmet Isten nélkül a pokolban, vagy az örök életet Istennel a mennyben. Itt, a földi létben együtt van e kettő: és kizárólag itt lehet az átok helyett az áldást választani, mégpedig egyetlen módon: Jézus Krisztus értünk hozott áldozatának, halálának és feltámadásának elfogadása, a bűn útjáról való visszafordulás, a megtérés által!

Erről szól a húsvét. Nem tojásokról és tyúkokról, nem nyulakról és tavaszi virágzásról, nem locsolkodásról, nem ivásatról és buliról, nem három munkaszüneti napról, amikor „ki lehet kapcsolódni”. Hanem arról a döntésről, hogy „rabok legyünk, vagy szabadok?” – ahogy Petőfi is a Nemzeti dalban –, ma Isten is mondja: „Ez a kérdés, válasszatok!” Nekünk nem kell forradalmat csinálni a változáshoz, nekünk Isten a Szentlélek által kijelenti magát, és majd teljesen megváltoztatja az életünket. Isten mindent megtett már értünk, most rajtunk a sor.

Mindenki szeretetre, békességre és boldogságra vágyik, melyhez az egyetlen út, az egyetlen értelmes út a Krisztus-követés. „Ő az Út, az Igazság és az Élet.” Ő a „Békesség Fejedelme”, Jézus a „királyok Királya”, a Megváltó, az Atya által küldött egyetlen élő és valóságos „földönkívüli”! Olyan földöntúli szellemi valóság, Aki a vérén váltott meg minket a bűn, a halál, a kárhozat poklából, és hív minden embert az Ő mennyei világába. Mindnyájan kegyelemre szoruló bűnösök vagyunk. Én és a hívő testvéreim már mind bűnbocsánatot nyertünk, Jézussal járhatunk, élhetünk, örvendezhetünk jelenlétének. Hívunk Vele együtt: kérjed a kegyelmet, „békülj meg Istennel”, hagyd el bűneidet és fogadd el az Ő ajándékát, az Ő Egyetlenét: Jézus Krisztust személyes Megváltódnak! Olyan felejthetetlen húsvétod lesz, amelyet „szem nem látott, fül nem hallott és ember szíve meg se gondolt”, amilyen csodálatos ünnepet, királyi vendégséget készített Isten az Őt szeretőknek.

Ez nem egy „mese”, ez maga a valóság, amit hit által bárki, kicsinyek és nagyok, fiatalok és öregek megtapasztalhatnak. Ne törődj bele a rosszba! Hála és dicsőség az Úrnak, hogy „úgy szerette a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, ha valaki hisz benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

„Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe!”

Áldott 2023 évi húsvétot kívánok szeretettel mindenkinek!

Pánczél Ildikó

2000 évvel később

Egy faluban élek, melynek elején és végén feszület van, azaz kőkereszt, ami a megfeszített Krisztust, Urunkat ábrázolja.

Ebben az elénk táruló képben Isten mindent elmond, ami róla tudható: „Úgy szerette e világot”, úgy szeretett téged, hogy Önmagát adta áldozatul. Ha többféle fogyatékossgal rendelkeznék, és a szobrot csak kitapogatni tudnám, akkor is megérteném a lényegét: szeretett engem mindhalálig és azon túl, és az örökkévalóságban sem ér véget, nem fogy el a szeretete.

Aki a kereszten függ, ugyanaz, mint Akinek szavára állt elő a mindenség, szavai szerint, melyek előbukkannak a példabeszédekben: *„Mellette valék, mint kézmíves, és*

gyönyörűsége valék mindennap játszva Őelőtte minden időben, és gyönyörűségemet lelve az emberek fiaiban.”
(Példabeszédek 8,30) Az Atya gyönyörködik a Fiúban, a Fiú az emberek fiaiban, mert a teremtés szeretetben történt.

Ha csak hideg műszaki logikával történik, nem lenne pillangószárny, virágszirom, gyermek szemének ragyogása, tücsökzene, mezőillat.

A teremtett világ történetének legszégyenteljesebb napja az volt, amikor a teremteny, „akiben a Fiú gyönyörködött” halált kiáltott a Teremtőjére és megölte Őt. Halált kiáltott az igazra, a gyilkost pedig felmentette.

Mihez fogható bűn ez? Mi lehetne ennek a méltó büntetése?

Ha Jézus ember lenne, „ember lett volna”, azt mondta volna az Atyának: „Nem akarok többé embert látni! Mit tettek velem?”

Mielőtt Jézus felment az Atyához, megmutatta a sebeit, de nem azért, hogy vádolja gyilkosait, hanem, hogy igazolja: elvégezte a küldetést és a saját testén hordozta el az Atya haragját, hogy az ember megmeneküljön e haragtól.

Nem bezáródott a menny ajtaja, hanem ekkor nyílt ki, mindenki jöhet Őrajta keresztül. Jézus nem általánosságban, mintegy vérével „leöntve” váltotta meg az emberiséget, ezt az ajándékot mindenkinek személyesen kell kérni és átvenni, szembenézve az Adományozóval.

A szívemnek fel kell ismernie, hogy: „Én vagyok az a nyomorult bűnös, aki helyett Te haltál meg.”

Sokszor mondjuk: a kereszthez kell jönni. Isten azon, mint oltáron áldozta fel Fiát, látszólag az emberek gonoszságának kiszolgáltatva. Itt van a szabadulás! Itt van az üdvösség!

Az én emberi elmém nehezen érti meg, hogyan lehet az, hogy

- Akinek nem volt hová fejét lehajtania, helyet készít nekünk a mennyben?
- Akit mi lemeztelenítettünk, fehér ruhába öltöztet?

- Aki csak egy töviskoronát kapott tőlünk, arany koronával fizet a győztesnek?
- Akit ecettel kínáltunk, menyegzői vacsorára vár minket?
- Akinek arcába köptünk, akit szitokszavakkal illettünk, az örök élet ígését adja válaszul, és átszegzett kezeivel átöleli a legnagyobb bűnöst is?

Hogyan lehet ezt megérteni?

Keszei Mariann

„ELVÉGEZTETETT!”

Húsvét a családukban

„Elvégeztetett!” Ez volt Jézus utolsó üzenete a Golgotán, a kereszten. A megváltás végbement, vérét adta a mi bűnös életünkért, hogy ha hiszünk Benne, a kárhozattól megmeneküljünk és üdvözülhessünk.

Arról szeretnék megemlékezni, hogy Jézus megváltó kegyelme édesanyám életét is megváltoztatta, amikor bűnbánatra jutva átadta az életét az Úrnak. Elérkezett a húsvét az ő életében is.

Ezt megelőzően ő a vallási hagyományokat tisztelte, ismerte a bibliai történeteket, imádkozott, és ellenzett mindent, ami hitvilágától eltért. Saját igazságai, ítéletei szerint élt, emiatt az emberi kapcsolatai a családban és azon kívül nem voltak problémamentesek.

Valóban új korszak kezdődött, amikor az Úr elkezdett munkálkodni az életében. Megismerkedett gyülekezetünk életével, szerette hallgatni az igei és zenei szolgálatokat, hozzátartozott a napi elfoglaltságához az imádkozás, a Biblia, a napi ige olvasása, figyelte, mit üzen neki ezen keresztül az Úr.

Gyökeresen megváltozott a gondolkodása, érzései, az emberekhez való viszonya is átalakult, az Úr Jézus szeretete vonzotta, és erőt adott neki.

A nehézségek azonban hamarosan jöttek, váratlanul meghalt az öcsém. Az Úr édesanyám mellett volt, lelkileg, idegileg, fizikailag is erősítette, hogy ne roppanjon össze, hiszen hatalmas fájdalom, amikor egy anya áll a fia koporsója mellett. Isten ígését, az evangéliumokat hallgatva minden értelmet felülhaladó békesség töltötte el, és lassan erősödött.

Az Úr tovább munkálkodott a szívében, felismerte a bűneit, bűnbánatra jutott, amennyire lehetett, rendezte a kapcsolatait, bocsánatot kért azoktól, akiket megbántott. Azután megtörtént az

áttörés, átadta az életét az Úrnak, Megváltójának, behívta a szívébe, hogy Ő uralkodjon benne.

Ragyogott az arca, kiáradt belőle Isten szeretete. Azt mondta, hogy „Örüljünk, mert Isten beköltözött hozzánk.”

Amikor hallgatta a gyülekezet énekeit, így fogalmazott: „olyan érzésem van, mintha angyalok muzsikálnának a Mennyországban”.

Teljes bizalommal volt az Úr felé, bármi probléma, betegség jött, azonnal imádkozott, és ha elcsüggedtem, engem is azzal erősített, hogy bízzunk az Úrban, eddig is mindig megsegített bennünket.

Többször megélte, hogy imádságra megmozdult az Úr keze. Egyik istentisztelet alatt meggyógyult a fájó válla. Amikor a gyülekezet imádkozott érte, az operáció előtt eltűntek az epekövei. Az orvos csodálkozására elmondta, hogy az Úr meghallgatta a gyülekezet imádságát.

Hálás volt az Úrnak mindenért, naponként megköszönt minden pillanatot, amit együtt tölthettünk, az erőt, a kegyelmet, a szeretetet, ami körülvette.

Az Úr szeretete sugárzott belőle, és a kedveskedő szavakra így reagált: „Az az ember szép, akiben szeretet van. Akinek nincs a szívében szeretet, eltorzul az arca. Aki nem tud szeretni, nem lehet szép.”

Egy alkalommal Bence dédunokájáért így imádkozott: „Úr Jézus, segíts Bencének a beszédben, hogy tudja mondani, szeretlek Téged.”

Bármivel foglalkozott, az Úr Jézus mindig a gondolatai középpontjában volt. Ha jól érezte magát, a humorát is megcsillantotta. Amikor arra bíztattam, hogy többet egyen, azt válaszolta: „Majd az Úr Jézus megmondja, mennyit egyek. Még nem szólt.”

Az utóbbi időben egyre többet foglalkozott azzal, hogy ha a földi életnek vége lesz, milyen lesz a folytatás az Úrral. Úgy mondta, hogy őt az Isten a tenyerében tartja. Amikor fényfüggönyt tettünk az ablakra, így szólt: „Olyan szép, hogy aki az utcáról látja, azt hiszi, itt van a Mennyország.”

Elérkezett élete utolsó időszak. Többször elmélázott, elszomorodott, és egyszer azt mondta, „a lelkemből sírok, és akkor nincsenek könnyek”.

Balesetet szenvedett, és reményeink ellenére a szervezete nem bírta műtét okozta nagy traumát. Az *Úr csodásan működik* kezdetű gyönyörű éneket énekeltük többször a

kórházban, és azt a részt ismételtette belőle, hogy „pompás lesz a virág”.

Hálás vagyok az Úrnak, hogy az édesanyám életén keresztül is láthattam azt a csodát, ahogy új életet ad; felemel a porból, megtisztít, sziklára állít, szeretetével kísér minden helyzetben.

Dicsőség az Úrnak!

Kántor Csilla

Bátorság

Egyre a Nagyhét szereplői járnak az eszemben.

A „Főhős”, az igazi hős, Krisztus maga, aki nem a szó hétköznapi értelmében halt hősi halált. Halála nem egy-két, vagy néhány tucat ember életét, hanem az egész emberiséget felfoghatatlan módon megmentette.

Milyen kár, hogy ezt oly sokan egész életükben nem tudják meg.

Milyen kár, hogy ezt oly sokan egész életükben nem értik meg.

Milyen kár, hogy ezt oly sokan egész életükben nem hiszik el.

Milyen kár, hogy ezt oly sokan egész életükben nem mondják el.

Hát ez az.

Sok éve mélyen megérintett egy igehirdetés utolsó mondata: „Ha gyáva vagy és nem beszélsz Róla, legalább ne tagadd meg.”

Azután olvastam Nikosz Kazantzakis *Akinek meg kell halnia* című regényét, nagyon megrázó volt. Már alig emlékszem, miről szól, de valaki egy passiójáték erejéig belebújik Krisztus szerepébe, és a végén ő is meghal. Egy gondolat a könyvből: „... lassan-lassan megértettem: senki sem juthat be a mennyországba, ha nem diadalmaskodik előbb a földön, és senki sem diadalmaskodhat a földön, ha nem harcol elszántan, kitartóan, megalkuvás nélkül. Az ember csak a földön tud úgy nekirugaszkodni, hogy az égbe szökkenjen.”

Ahogy a karácsonyi történet bölcsei messziről indulnak, és kitartásuk gyümölcseként megtalálhatják a Messiást, úgy a húsvéti történetben nagyon sokan néhány nap alatt elveszítik nádszálgyenge hitüket, és a földi hatalomhoz dörgölözve gyáván megfutamodnak.

Kezdi Júdás, aki már a mámoros Virágvasárnap előtt megsértődött, az ünnep után pedig elborult elmével harminc pénzért eladja Mesterét.

A Gecsemané-kertben a tanítványok Krisztus kérése előtt szenderülnek álomba.

Pilátus saját lelkiismerete előtt menekül a „kézmosásba”.

De a legnagyobb talán Péter drámája. Ő, aki korábban megfedtte Jézust, amikor az Úr saját közelgő haláláról beszélt, aztán megsértődött, amikor Jézus megjövendöli árulását, nem a halálba menekül, mint Júdás, hanem sírva fakad, és további életét ezzel az emlékekkel éli. Tudomásul kell vennie, hogy megbukott. Hogy nem a szolga fülét kellett volna levágni, csak nem letagadni, hogy az Úrhoz tartozik.

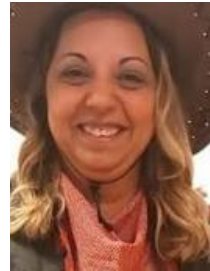
És innen szép győzni – szokták mondani. Innen vezet Péter földi „nekirugaszkodása” a vértanúsághoz, de közben az evangélium útja a messzi Rómába.

Nekünk az Úrért nem meghalnunk kell, hanem élnünk. És ez nem kis dolog.

Vegyünk erőt és bátorságot! Legyünk tanúi!

Kezdjük most, a Feltámadás Ünnepe!

Áldott, hálás emlékeztést kívánok!

Baloghné Bach Anikó

Húsvét öröme

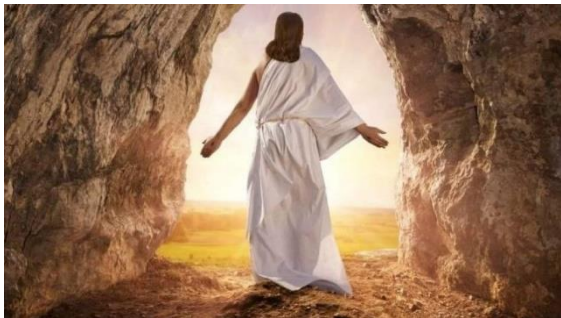
Miről szól számomra a „húsvét öröme”?

„...Krisztus meghalt a mi bűneinkért [...] eltemettetett [...] feltámadott a harmadik napon...” (1 Korinthus 15,3-4)

Ahogy a hétköznapiok tengerében magam, családom és a munkahelyem körül forgolódok, látom, tudom, érzem, és minden nap megtapasztalom az Úr Jézus kegyelmét, gondviselését és az örömet, amiért hálás vagyok. Húsvét közeledtével vágyom a megújulásra, Krisztusban való bensőséges kapcsolatra, de tudom, nem elég a felismerés, tennem is kell érte.

Számomra arról szól a húsvét, amit egy énekkel tudnék bemutatni: „A sír üres, a kő elgördült, elvégeztetett, a halál nem tarthatta fogva,

felemeltetett. Feltámadott, dicsőségben él, Jézus él, örökké.”

Jézus sírjához emberek görgették oda azt a követ, elzárva szent testét, amely keresztre feszítették a mi bűneinkért. A feltámadásakor viszont nem emberek, hanem Istennek ereje által gördült el ugyanaz a kő. Ő az, aki a kőszívünket eltávolíthatja, és új szívet ad cserébe.

Vajon számítok Istennek? Olyan jelentéktelennek érzem magam! A válasz mégis: igen! Igenis, számítunk Istennek, gondja van ránk az életünk minden napján, akkor is, ha meggyengültünk a hétköznapi sodrásában. Engem és téged másként lát, „Krisztus szemüvegén át” és csakis azt akarja, hogy meg tudjon változtatni, meg tudjon szabadítani a bűn fogságából! Jobban akarja ezt mindennél!

Hiszen úgy szeretett minket, hogy egyszülött Fiát adta a mi bűneinkért váltságul. Keresztre feszítették, hogy nekünk ne kelljen a bűneink büntetése miatt a pokol tüzében szenvednünk örök időken át, hanem megmentve lelkünket a kárhozattól örök élettel ajándékozott meg, ha hiszünk Őbenne.

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki, hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3,16)

A kegyelem ingyen van, de hinnünk kell, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia, aki meghalt a mi bűneinkért. Te hiszed ezt? Jézus megtette az első lépést felénk, azzal, hogy az életét adta értünk. Jézus a szeretetével közelít hozzánk, és nem erőszakkal. Alapvető tanítása a Bibliának, hogy nincs erőszak. Ez a szeretet „hódítása”. Isten irántunk való szeretete az, ami magához vonz minket. Isten keres minket, és a hívására válaszolni érdemes. Az életünk múlik azon, hogy válaszolunk, vagy figyelmen kívül hagyjuk a hívást. Én válaszolok Isten hívó szavára. Istenhez kiáltok, segítségül hívom a nyomorúságom idején.

„És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem.” (Zsoltár 50,15)

Ennyi az egész. Én most adom magam, hogy Isten megváltó szeretete megszabadítson a bűn terhétől, amit cipelek, ami közénk állt. Te válaszolsz Isten hívó szavára? Engeded, hogy a megváltó szeretet meghódítsa a szívedet?

Lukács evangéliumában a virágvasárnapi történet leírásakor beszámol arról, hogy a farizeusok számon kérik Jézuson, miért nem

hallgattatja el az ünneplőket, akik mondják, hogy: „Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön!”

Akkor Jézus ezt válaszolja: „*Mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.*” (Lukács 19,40)

Vagyis valami olyan történik, ami addig soha nem történt. A kövek fogják Istent dicsérni és magasztalni. Amióta Jézus eljött, meghalt és feltámadott, kiáltanak a kövek. Hány keresztény magasztalja és áldja az Urat? Kik ezek a kövek, akik kiálthatnak Őhozzá? Hát mi vagyunk azok az emberek! Te és én, akik elfogadtuk Krisztust és hiszünk Benne.

Én is egykor kemény, kőszívű voltam, de nem álltam ellen Isten hívásának, hanem befogadtam Őt a szívembe, az életembe.

És akkor Isten ezt válaszolta:

„És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolatimban járjatok és az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsétek.” (Ezékiel 36,26-27)

Én kiáltok azért, hogy az Úr Jézus újítsa meg a szívemet.

Te engeded-e, akarod-e, hogy az Úr Jézus adjon neked új hússzívet, új gondolkodást, új értékrendet, új bánásmódot emberekkel, több

minőségi időt Istennel és a családdal?

Mit ígér nekünk az Úr Jézus ebben az ígében?

Ad nekünk a kőszív helyett egy új hússzívet. Milyen az a hússzív? A hússzív élő, érző, szeretetteljes, amely lüktet és pumpálja a vért körbe az egész testünkben. Nem tér el soha a feladatától. Az Istentől kapott új hússzívben az Ő törvényei, élető ereje, Jézus Krisztus szeretete, és természete járja át az egész testünket. A hússzív nem veszíti el tartását, szüntelenül lüktet és pumpál. Ez életet bennünket, s ezáltal van örök életünk. A Krisztustól kapott új szív telve van örömmel, jóssággal, boldogsággal, szeretettel, hálával, megbocsájtással, kegyelemmel, Isten iránti hűséggel.

„Az én lelkemet adom belétek.” Számomra ez az ígélet a Szent Lélek eljövételére vonatkozott.

Jézus a Szentlélek kitöltetését ígerte meg tanítványainak, nekünk, annak ígéletként, hogy általa velünk marad minden nap a világ végezetéig.

Hála és öröm van az új hússzívemben, hogy Isten igéje mellett megújulhatok.

A Világmindenség legnagyobb örömhíre számomra, hogy Jézus Krisztus eljött, meghalt, feltámadt a halálból, és üdvösséget adott minden embernek.

Mindenkinek Áldott Húsvétot
Kívánok Krisztusban!

Szívesné Titkos Andrea

Isten kijelentette magát nekem Új életre támadtam fel

Ez év februárjában nagyon megérintett egy igehirdetésben Saul megtérése. Sándor bácsi velősen fogalmazta meg a lényegét: „Ezt jegyezzétek meg, hogy nincs megtérés kijelentés nélkül! Hogyan tér meg az ember, ha nem jelenti ki neki magát az Úr?!”

Ennek hallatán lepergett bennem, milyen kegyelmes volt hozzám az Úr, ezt osztom meg veletek.

Istennel kapcsolatos első megtapasztalásom Márton fiunk születéséhez kötődik.

Ezt megelőzően már nyitott voltam a Mindenható megismerésére,

kerestem, hol van, a szívemben lévő hiányérzet betöltésre várt. Részt vettem néhány evangelizáción, de nem volt kijelentésem! Azt gondoltam: „Milyen jó a hívőknek, mert nekik van valamijük, ami nekem nincsen.”

Gyermekünk a vártnál előbb jött a világra. Magzatvíz-szivárgás miatt mentem be a kórházba egy szombat este, és megvizsgált az ügyeletes orvos. Amikor megtudta, hogy ez a jelenség 3 napja tart, már haza sem engedett, egyenesen a szülőszobára küldött. Itt egész éjjel megfigyelés alatt tartottak, nem aludtam egy szemhunyasnyit sem, mert mellettem hárman vajúdtak és szültek meg azon az éjszakán. Mondanom sem kell, hogy másnap teljesen kifacsarva indultam neki a szülésnek, reggel 8 órakor burokrepesztéssel. 1 órán belül 3 perces fájásaim lettek, amihez még hozzászokni sem volt időm. Amikor közölték velem, hogy „hát ebből csak estére lesz baba”, kétségbe estem, hiszen már akkor úgy éreztem, hogy képtelen vagyok ezt a fájdalmat akár egy óráig is elviselni. Az orvos javaslatára epidurális érzéstelenítést kaptam. Fájásaim legyengültek, érzeteim nem voltak összhangban az orvos vezetésével. Az órák csak teltek egymás után, és tehetetlenül szemléltem az állapotomat. Saját orvosom vidékről utazott fel a behívásra, a vajúdás 10. órájában érkezett meg. Csak annyit láttam rajta, hogy nagyon haragszik

valamiért. Kedvesen, de határozottan felkészített, mire számíthatok: azonnal levesz az érzéstelenítésről, minden nagyon fog fájni, csak azt csináljam és csak akkor, amikor ő mondja, mert ennek a babának nagyon gyorsan meg kell születnie. Így is történt, Márton fiam 22 órakor felsírt. Egy 5 fős stáb asszisztált mellettem, valósággal kinyomták belőlem a gyereket, mert a tolófájásokra már erőm végéhez értem.

Az igazi probléma csak ezután következett: a lepény megszülése után atóniás vérzés lépett fel a hosszú, kimerítő vajúdás következtében. Fogalmam sem volt, milyen veszélyben vagyok, kívülről, belülről nyomtak, hogy elállítsák a vérzést, tolták belém a gyógyszereket. Egyszer csak mindenki eltűnt mellőlem, szeretett orvosom ezt mondta: „Andrea, én megtettem mindent, amit orvosilag lehetett, megkaptam minden gyógyszert, amit lehetett, itt már csak az imádság segíthet!” – ezzel ő is kiment.

Egyedül maradtam. Fogaim vacogtak, egész testemben remegtem, alig tudtam beszélni. Erőtlenül, rengeteg vért veszítve, falfehéren feküdtem, mellettem a széken férjem aludt kimerülten az éhségtől és az izgalomtól.

Éreztem, hogy a halál szélén állok. Úgy döntöttem, ha most meg kell halnom, nem ébresztem fel a

férjemet, legalább ő pihenjen. Először életemben azt éreztem, hogy egyedül Istenhez fordulhatok!

Elmondtam az egyetlen imát, amit ismertem (Mi Atyánk) és elénekeltam az egyetlen hívó éneket, amit tudtam, és azt kértem: „Istenem, ha te tényleg létezel, engedd meg, hogy életben maradjak, és felnevelhessem a kisfiamat, akiért annyit szenvedtem!”

Ahogy ezt elmondtam, visszajött az orvosom, és azt mondta: Andrea, magának szerencséje van, csökken a vérzés!

Abban a pillanatban teljes bizonyossággal jelentetett ki a szívemben és az értelmemben: nem tudom megtartani az életemet a saját akaratomból, nem menekülhetek meg pusztán az orvosok és a tudomány igyekezetéből. Íme, Isten cselekedett! *Egyedül Isten az élet*

Ura, Ő tart meg, Ő, az élő meghallgatott! Ez a kijelentés és megtapasztalás hitet ébresztett bennem!

A hitem növekedett, amikor az Úr Jézus álmokon keresztül kijelentette, hogy a kereszten halt meg értem, egyedül az ő nevét dicsérjem! Nem sokkal ezután döntöttem, átadtam életemet Jézus Krisztusnak. Ilyen előzmények után még 4 gyermeket szültem az Úr kegyelméből.

Egy életre megjegyeztem Isten szavát: *„Mert kegyelemből tartattatok meg hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.” (Efézus 2,8-9)*

Átéltém a kijelentéseket és azt is, hogy enélkül nem lehet hinni Istenben, hit nélkül pedig nincs megtérés!

Egyedül Istené legyen a dicsőség!

Dr. Bárdos Blanka

Gondolatok a házasságról és a Fiala házások alkalmáról

„Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek néki segítőtársat, hozzá illőt.” (1 Mózes 2,18) – mondja a Biblia.

Ez az igevers rámutat arra, hogy Isten maga látta meg először az ember egyik alapvető szükségét, mégpedig azt, hogy szükségünk van társra. Isten a Vele és az egymással való közösségre teremtett minket, amiben a szeretetet megélhetjük nap, mint nap. A közösség legkisebb és legősibb formája pedig a Biblia alapján a házasság, amit maga Isten talált ki az ember számára.

Az, hogy mi szeretjük Istent, meg kell, hogy látsszon a házasságunkban, családjunkban is. Sajnos, a mostani időkben sok házasság látványos módon esik szét. Mindannyian érezzük, ahogy a gonosz próbálja Isten tökéletes tervét kigúnyolva elhíttetni, hogy a házasság intézménye immár idejétmúlttá vált, az ember nem erre teremtett. Támadások érik a hívő házasságokat is, de persze ettől még nem kellene az Istenben köttetett szövetségeknek felbomlaniuk. Mindamelllett, ahhoz, hogy megmaradjunk az egymás felé való szeretetben, tudatosan építenünk kell a házasságunkat, családjunkat.

Ezért is töltött el kifejezett örömmel, amikor értesültem lelkészeink elhatározásáról, hogy a fiatal – és a régebb óta fiatal – házaspárok számára rendszeres közösségi alkalmakat kezdeményeznek, ahol őszintén beszélhetünk a házasságban felmerülő nehézségekről, buktatókról, az ige tükrében megvizsgálva azokat. Az első ilyen alkalom nagyon jól sikerült.

A gyermekeinkre sem volt gondunk, mert az együttlét alatt testvérek gondoskodtak a gyermekvigyázásról. Ezúton is köszönjük a segítségüket! Sokan ott lehettünk, és nagyon jó volt kötetlenül beszélgetni arról, hogy kit hogyan tart meg az Úr a szeretetben, ki-ki hogyan építi a házasságát. A teremtés történetének tükrében sok gondolatunk ébredt erről a fontos kapocsról. Emellett nagyon sok finom harapnivaló is került az asztalra, amit örömmel fogyasztottunk. Jó volt hallgatni egymást a családban szerzett tapasztalatokról, győzelmekről is. Végül imádsággal zártuk az alkalmat, a folytatás reménységében.

„Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeket, miképpen Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta érte.” (Efézus 5,25.)

Isten a kereszten bemutatta, mennyire szeret minket, és példát adott, mi hogyan szeressük egymást. Isten szeretete nem ismer határokat, és ez a szeretet képessé tesz minket, hogy jól szeressük egymást a házasságban is.

Ezzel a gondolattal kívánok áldott húsvéti ünnepeket!

Udvarnoki Edit

„és amitől félttem, az esett meg velem” (Jób 3,25)

Maga a történet elég hétköznapi eseményről szól, ám nekem majdnem az egyik szemem világába került.

Portánk utcai parkosítására szántam el magam újra. Egyszer már megtettük ezt évekkel ezelőtt, de önkormányzati munkálatok miatt kiásták a növényeinket. Most hosszú, örömteli tervezgetés után, kétszer tizennégy bokrot rendeztem el, tengelyesen szimmetrikus rendben, színek és formák szerint. Kicsit túlzásba vittem az alkotást. Mivel korábban már volt tapasztalatom utcai növénylopással kapcsolatban, szorongva figyeltem mindennap, teljeseke-e a bokorsorok. Egyik reggel azután valóban hat üres gödör látványa vágott mellbe. Bekövetkezett az, amitől félttem. A sértettséget és a haragot viszonylag hamar sikerült kiimádkoznom magamból, de a nyomasztó kiszolgáltatottság érzését nem. Védtelennek éreztem magam az ellen a valószínű lehetőség ellen, hogy valaki visszajön, és az érzelmeimen két lábbal taposva, kaján vigyorral kiszolgálja magát

ismét. Egyféle megoldás kínálkozott csak, amelynek gondolata viszont rögtön helyre is billentette kizökkent egyensúlyomat. A következő lépés az enyém!

Este, amikor hazaértem, egy kezem ügyébe került szenes lapátkával és egy stóc virágcseréppel felszerelve nekiláttam a mentésnek. Felszabadult örömet nem zavarta a csendes eső sem. Kedvenc bokraim zöme védelem alá került, helyükön a temetetlenül maradt gödrök pedig figyelemfelkeltő szemrehányással tárták fel sérelmem.

Munkám közben megzavart egy sürgős kapunyitás, így az egyik bokor átmenetileg máshová került, mint a többi, a gyerekeink lépcsősorára. Amikor végül ezt az utolsó cserép növényt is felvettem, és elégedett örömben épp hálaimába kezdtem volna, a lábam megbotlott egy építkezési vasállványban, ami előtte való nap került oda. A lépcsőről lendületből az udvar közepére repültem, bokrostul, cserepestül,

lapátostul. Vízlepergető esőkabátomról barázdákban folyt a vér. Fiam későbbi megfogalmazása szerint, drámai látványt nyújtottam. Miután két helyen is elláttak, és kellő módon kivizsgáltak, újra végiggondoltam a történeteket.

Egyre határozottabban tért vissza az emlékezetembe az a mondat, amit esés közben hallottam: „Ennyire azért ne örülj!”

Ez a hang pedig nem az Úr szelíd hangja volt.

Pár nap múlva kezembe került a szeneslapát, amelyet zuhanás közben tartottam. Úgy volt, ahogy sejtettem. A rászáradt vér jól kivehető volt még a lapát élén. Tehát egy vaslapátot fejeltem le lendületből, amelynek az éle két centivel a szememtől vágódott bele a homlokomba. Ezért megrendülve mondom én is: „*Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla...*” (Zsoltár 8,5)

A történet több tanulságot is tartalmaz számomra. Az egyik annak a bölcs mondásnak a beteljesedése, amelyet korábban hallottam: az aggodalom, a félelem is egyfajta hit. Hit, de negatív előjellel. A Krisztusba vetett hit, bizalom és szabadság ellentéte.

Igen, amitől féltem, az esett meg velem is.

Dr. Bárdos István

„Intelek azért mindenek előtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberekért...”

(1 Timóteus 2,1)

Nem olyan régen olvastuk ezt az igét a napi igevezető szerint. Pál apostolnak ez nem szívélyes kérése, hanem felszólítása, intése. Ez nélkülözhetetlen a hívő közösségben, hiszen egy gyülekezet annál erősebb, minél nagyobb az imaháttere. Talán nem is tudjátok, de van a közösségnek egy olyan alkalma, ahol ez az ige beteljesül. Minden szerdán összejön egy kis csapat, akik fontosnak tartják azt, hogy esedezések, könyörgések hangozzanak el mások nehézségeiért, gyógyulásáért, vagy hálát adjunk az Úrnak az imameghallgatásokért. Az alkalom elején megbeszéljük, kiért kell imádkozni, ki tud betegségről, ki van szükségben, ki kér lelki támogatást. És mivel ez a fő célja az alkalomnak, talán nincs is olyan testvér a gyülekezetben, akiért ne imádkoztunk volna. Szeretnénk, ha Te is csatlakoznál minél többször. Engedd meg, hogy „kedvcsinálónak” egy pár bizonyágtételt osszak meg veled!

1. Az egyik orvos kollégám és felesége nagy örömeikre ikerbabákat vártak. Sajnos, az öröm már igen korán aggodásba fordult. Akkor határoztam el, hogy a közösség elé viszem az ügyüket, és komoly imaharcba kezdtünk. Még igen picik voltak a babák, csak néhány cm-esek, amikor kiderült, hogy a magzatburkok mérete nem megfelelő: az egyik 1,5 cm, a másik 6,5 cm átmérőjű. Így fennállt a veszélye annak, hogy az egyikük szívét megterheli a sok vér, a másik magzat pedig elszorvad. Sikerült Pécssett méhen belüli eszközzel a babák vérellátását kettéválasztani, és a kisebb kezdte behozni a nagyobbat. Már igen örültünk, amikor az egyik babánál felvetődött az agyi elválkozás lehetősége. Tovább tusakodtunk, és a magzati MRI vizsgálat végül kizárta a betegséget.

A nagyobb baba szívizom-megvastagodása is mérséklődött, ekkor azonban az édesanyánál toxikus állapot alakult ki. Ez mind a magzatokat, mind az édesanyát veszélyeztette. A teljes időt reménytelen volt kivárni, így a 32. terhességi héten császármetszéssel a két kisgyermeket világra segítették.

Rebeka a nagyobb, ő 1800 grammal, Léna 1650 grammal érkezett. Az inkubátorban jól töltötték az elmúlt napokat. A kezdeti súlyvesztést már behozták, és a vénás táplálást is megszüntetik lassan. Az édesanya jól van. Már otthonról ingázik, hogy babácskáit ellássa.

Mindegyikünk, a kollegám is tudja, milyen imagyőzelem ez. Amikor említettem, hogy ezt a bizonyóságot itt az újságban megosztom, két képet küldött, megköszönve minden értük elmondott imádságot.

2. Az elmúlt ügyeletben együtt dolgoztam azzal az orvossal, aki fiatal testvérkémet, Csengét operálta. Csenge közöttünk egy két lábon járkáló csoda. Sok ima és böjt hozzásegített, hogy az Úr meghosszabbított karjai lehessünk. Elmondta, csoda, hogy ilyen jól sikerült a műtét és a felépülés, de még nagyobb csoda az, hogy a kontroll vizsgálatokon az elváltozás folyamatosan csökken. Köszönjük az orvosoknak, amit tettek érte, és a csodát az Úr Jézusnak!

3. Végére egy kis csoda, mely talán számotokra jelentéktelen, számomra annál inkább Isten szeretete. Tudjátok, március 15-ére kirándulást szerveztünk. Sajnos, ez időre bármelyik időjóst kerestem, mindegyik esőt ígért, és óva intett a kültéri rendezvénytől. Azt mondtam: Uram, ha ez Neked fontos, nem miattam, hanem a közösség számára, te megadod, hogy száraz lábbal lépjünk át a patakon. Sokan hitből hasonló módon vélekedtek, és Sándor bácsival, Ági nénivel együtt 47-en voltunk. Olyan jól sikerült az imádságunk, hogy nemcsak nem esett az eső, de a két éve még lubickoló halakkal teli Jági tavat is kiszárította, így száraz lábbal tudtak a gyerekek játszani a mederben. Azért az ördög megpróbálta tönkre tenni az örömünket. Megtekintettük az Ördögsziclát és bár a kilátás felejthetetlen volt, az odafelé utat a neve fémjelezte.

Hálát adok azért, hogy most én is hordozhatok embereket sokadmagammal együtt, mert volt idő, amikor engem hordoztatok, akár az építkezés 3 éve alatt, akár amikor Sándor bácsi és a presbiterek imádkoztak a térdemért és derekamért. Jó így együtt közösségben lenni veletek!

A kiránduláson 11 km-t tettünk meg, és az ima is hatott, mert elég jól bírtam, csak egy pár nap kellett, hogy az izomlázam elmúljon.

Levél a Gyülekezetnek

„És felelvén Jézus, monda néki: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig monda néki: Mester, hogy lássak.” (Márk 10,51)

Egy reggel arra ébredtem, hogy nem látok semmit. Ez 7-8 hónappal ezelőtt történhetett.

Hittem, hogy „jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mire van szükségetek”, és ez a gyermeki bizalom vitt fel az „Úr hegyére”, ahol a gondviselés van. Az Úrhoz fordultam segítségért, és akkor kaptam a fenti ígét. Imasegítséget kértem közelebbi és távolabbi testvéreimtől egyaránt. Sok vigasztalást, biztatást kaptam az Úrtól, amíg vártam Rá, és figyeltem, hogyan cselekszik, mi mindent végez értem és bennem ezalatt az Ő szeretete. Hányszor emlékeztetett az Ő Golgotán elvégzett művére! És én hányszor éltem át szívemben ujjongva a Megváltó Isten Fiának küzdelmét és a halál fölötti győzelmét! Amíg ezeken elmélkedtem, egyre növekedett bennem a bizalom, hogy én is áldást nyerek az Úr sebeiben.

Sokszor az az ige járt át, amit az Úr imádságában tanított: „legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.” Tudtam, előbb a mennyben születik meg a döntés, és azután válik valósággá a földön. Béketűréssel várok hát. Sokan biztattak, miért nem operáltatom meg a szürkehályogot, hiszen az ma már olyan egyszerű műtét... De valahogy mégsem tudtam elindulni, mert nem akartam magamtól dönteni. Ráadásul rengeteg akadály is volt: a közlekedés (vidéken lakom, nehezen járok, nem tudok egyedül közlekedni), az időbeosztás, a hazajövetel, anyagi és szervezési nehézségek.

Egy nap aztán az úrvacsorai igében szólt hozzám az Úr: „Az én segítségem az Úrtól van, Aki teremtette az eget és a földet.” Még a kezemben volt az ige, amikor az egyik testvérnő jött, hogy ő tud segíteni a kivizsgálásokban. Utána két másik testvér jött, mondván, hogy ők is felvették az ügyemet. Így elfogadtam a segítségüket. Méltó, hogy a nevüket megemlítsen: Zolnay Júlia és Székér Gyöngyi doktornők, valamint férjeik, Dr. Bárdos István és Héja József.

Ilyen szeretetet még soha azelőtt nem tapasztaltam! Ez így igaz!

Így jutottam hát el a műtétig, teljes békeességben. Másnap, amikor kinyitottam a szemem, újra láttam! Milyen szép volt minden, ahogy újra és újra átéltem a teremtés csodáját!

Azelőtt szürke volt minden – most minden színessé vált!

De arról sem feledkeztem meg, hogy kik segítettek el idáig. Ráadásul azokban a hónapokban, amikor nem láttam, az én Atyámnak akkor is gondja volt rá, hogy naponta tápláljon az igével: Szabó Évi és Korompai Krisztike hűségesen, minden nap felolvasta nekem az aznapi igeszakaszt és a hozzászólásokat. Most is hálás vagyok nekik ezért a nagy szolgálatukért!

Ebben a helyzetben is az Úr közelsége jelentette számomra a legnagyobb áldást, de sok mindent megértettem az idők jeleiről, az elkövetkezendőkről.

Gyönyörködtető volt, de egyszermind figyelmeztető, hogy „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!” Igyekszem

ezeket nagyon komolyan venni, és mindvégig szorosán megmaradni az ige mellett.

Hálás szívvel köszönöm az Úrnak a végtelen szeretetét, de a ti imádságaitokat és cselekvő szereteteket is, amelyet megmutattatok a nehézségeim között, Testvéreim!

Szeretettel: Árvai Pisti

**Szeretettel várunk összejöveteleinkre
a Mindenki Templomába!**

**Szerdán 17 órakor
TESTVÉRI IMAKÖZÖSSÉG**

**Pénteken 18 órakor
IFJÚSÁGI ÖSSZEJÖVETEL**

**Vasárnap 11:30 órakor
ISTENTISZTELET ÉS GYERMEK-ISTENTISZTELET**

**Mindenki Temploma
1105 Budapest, Cserkesz u. 7-9.
<http://www.mindenkitemploma.hu>**